درس 12

1 دعا
رهبر گروه: دعا کنید و اعضای گروه و نیز این درس را که راجع به موعظهٔ ملکوت خدا است، به خداوند بسپارید.

2 در میان گذاشتنِ آموخته‌ها (15 دقیقه)
دوم سموئیل
هر یك به‌نوبت و به‌طور خلاصه برای دیگران تعریف کنید که در خلال یکی از «اوقات خلوتی» که به مطالعه قسمت‌های تعیین‌شده از کتاب‌مقدس مشغول بوده‌اید، چه آموخته‌اید (دوم سموئیل 11،ـ 12، 13، 24)، (یا یادداشتهایی را که در اوقات خلوت خود نوشته‌اید، بخوانید).
به کسی که صحبت می‌کند خوب گوش کنید، سخنانش را جدی بگیرید و او را بپذیرید. در مورد آنچه می‌گوید بحث نکنید.

3 به خاطر سپردن (5 دقیقه)
عنوان مجموعه: رومیان
دو به دو 5 آیهٔ آخر را که از رومیان حفظ کردید، مرور نمایید.

4 بررسی کتاب‌مقدس (90 دقیقه)
رومیان 3:21-31
مقدمه:
در رومیان 3:19-20، پولس تعلیم خود را به این نتیجه‌گیری می‌رساند که هیچ غیریهودی و هیچ یهودی در نظر خدا عادل نیست و همه در حضور او محکوم می‌باشند. همچنین این نتیجه را بدست می‌دهد که رعایت شریعت نمی‌تواند عدالت را کسب کند. در رومیان 3:21-31، او تعلیم می‌دهد که چگونه می‌توان عدالت را کسب کرد.

گام 1: قرائت
قرائت: رومیان 3:21-31 را با هم بخوانیم.
هر یك از ما به‌نوبت یك آیه را بخوانیم تا قرائت تکمیل شود.

گام 2: کشف کردن
ملاحظه: کدام حقیقت در این بخش برای شما مهم است؟
یا: کدام حقیقت در این بخش فکرتان یا قلبتان را لمس می‌کند؟
یادداشت: یك یا دو حقیقت را که درك می‌کنید کشف نمایید، در موردشان تفکر کنید، و فکرتان را در دفترتان یادداشت کنید.
در میان گذاشتن: (پس از آنکه اعضای گروه وقتی را به فکر کردن و یادداشت کردن گذراندند، بخواهید که به‌نوبت افکارشان را در میان بگذارند).
حالا به‌نوبت آنچه را که کشف کرده‌ایم، با یکدیگر در میان بگذاریم.
(سطور بعدی نمونه‌ای است از اینکه چطور افراد کشفیات خود را در میان می‌گذارند. به یاد داشته باشید که در هر گروه کوچك، اعضای گروه مطالب متفاوتی را با هم در میان خواهند گذاشت، و نه الزاماً مطالب ذیل را.)
کشف. رومیان 3:21-26 برای من حاوی این حقیقت بسیار مهم است که «پولس رسول ماهیت، اساس، و هدف عادل‌شمردگی را توضیح می‌دهد.»

1- پولس رسول در آیات 21 ـ 24 ماهیت عادل‌شمردگی از طریق ایمان را تشریح می‌کند. مبنای عادل‌شمردگی ایمانداران، عدالت و کاملیت خدا است نه انسان. زیرا این هدیه‌ای است رایگان از طرف خدای فیاض به انسان؛ هدیه‌ای که نه می‌توان با تلاش انسان به‌دست آورد و نه می‌توان خرید، بلکه تنها می‌توان آن را با ایمان دریافت کرد.

2- پولس در آیات 24-25 اساس و مبنای عادل‌شمردگی را تشریح می‌کند. عادل‌شمردگی به بهایی بس گزاف حاصل شده است. خدا عیسی مسیح را به‌عنوان فدیه یا بهای آزادی ما داد؛ او یگانه عامل آزادی ما از بندگی و اسارت گناه است. او عیسی مسیح را به‌عنوان کفارهٔ نیابتی گناهان ما بر صلیب قربانی کرد تا ما از خشم و غضب الهی برهیم.

3- پولس در آیهٔ 26 هدف عال‌شمردگی از طریق ایمان را توضیح می‌دهد. مرگ عیسی مسیح بر صلیب گواه بر این حقیقت است که خدا عادل مطلق است زیرا گناه را بی‌مجازات نگذاشت.

کشف. رومیان 3:27-31 برای من حاوی این حقیقت مهم است که پولس رسول «نتایج عادل‌شمردگی از طریق ایمان را تشریح می‌کند.»
در آیات 27-31 پولس نتایج عادل‌شمردگی از طریق ایمان را تشریح می‌کند. عادل‌شمردگی به ایمان سه نتیجهٔ عمده در پی دارد:

1- عادل‌شمردگی از طریق ایمان هیچ جای فخری برای انسان در حضور خدا باقی نمی‌گذارد.
2- عادل‌شمردگی از طریق ایمان، ذات و طبیعت راستین خدا را به‌عنوان خدای جمیع آدمیان و خدایی که برای عادل شمردن همهٔ انسانها از روشی یکسان استفاده می‌کند، آشکار می‌سازد.
3- عادل‌شمردگی از طریق ایمان، احکام اخلاقی خدا را نادیده نمی‌گیرد. اگر چه انسان از طریق رعایت احکام شریعت عادل شمرده نمی‌شود، اما از انجام و رعایت آن نیز مبرا نمی‌باشد. همان‌گونه که پولس رسول در رومیان 7:27-31 و 13:8-10 توضیح می‌دهد، مسیحیان موظفند از فرامین شریعت خدا اطاعت کنند.

گام 3: سؤال
ملاحظه: از این بخش چه چیزی مایلید از گروه بپرسید؟
سعی کنیم همه حقایق موجود در رومیان 3:21-31 را درك کنیم و در مورد مطالبی که درك نمی‌کنیم، سؤال کنیم.
یادداشت: سؤال خود را تا حد امکان روشن طرح کنید. سپس آن را در دفترتان بنویسید.
در میان گذاشتن: (پس از آنکه اعضای گروه وقتی را به تفکر و یادداشت کردن گذراندند، اجازه دهید ابتدا هر کس نظرات خود را مطرح کند.)
بحث: (سپس چند تا از این سؤالات را انتخاب کنید و بکوشید در بارهٔ آنها در گروه بحث کنید و پاسخشان را بیابید.)
(مطالب ذیل نمونه‌هایی است از سؤالاتی که ممکن است محصلین مطرح کنند؛ همچنین تذکراتی برای بحث در بارهٔ سؤالات ارائه شده است.)

سؤال 1- (3:21). معنی کلمهٔ «شریعت» که در فصل سوم رومیان آمده، چیست؟
یادداشتها. پولس رسول تشریح می‌کند که عدالت خدا بدون اعمال شریعت برقرار گردید، اما بهرحال شریعت بر این عدالت گواهی می‌دهد. این نمونهٔ روشنی است از این‌که پولس چگونه به‌راحتی این کلمه را با معنایی دوگانه به‌کار می‌برد. ما نمی‌توانیم رسالهٔ به رومیان را کاملاً درك کنیم مگر آن‌که بتوانیم مفهوم دوگانهٔ کلمهٔ «شریعت» را در این رساله تشخیص دهیم. شریعت در یك معنا، نقطهٔ مخالف عدالت خدا اعلام می‌دارد، و در معنایی دیگر عدالت خدا را.

1- «شریعت به‌مثابه اقتضاهای عادلانهٔ خدا در احکام و مُنهیات و داوریها» (3:21). شریعت به‌عنوان اقتضاهای عادلانهٔ خدا، شامل اوامر و منهیات و داوریهاست که در سرتاسر کتاب‌مقدس به چشم می‌خورد و اطاعتی کامل (100%) را به‌عنوان شرط عادل‌شمردگی و تقدیس می‌طلبد. خدا از یك سو می‌خواهد که گناهان بشر مجازات شود و از سوی دیگر می‌خواهد که او در عدالت زندگی کند. به‌عنوان مثال اقتضاهای مطلق خدا در ده فرمان خلاصه شده است.
قسمت اول آیهٔ 21 همان مطلب آیه 20 را می‌گوید. اعمال شریعت در عادل‌شمرده شدن یك فرد هیچ نقشی ندارد چرا که هیچ کس نیست که بتواند تمامی مقتضیات شریعت را به‌طور کامل به‌عمل بیاورد. هیچ انسانی نمی‌تواند تمامی مطالبات عادلانهٔ خدا را جهت عادل‌شمردگی و تقدیس بجا آورد. عدالت خدا که می‌تواند ایمانداران را در مسیح عادل بشمارد و چنین نیز می‌کند ، عدالتی است که از طریق تلاش برای برآوردن مقتضیات عادلانهٔ خدا حاصل نمی‌شود، مقتضیات عادلانه‌ای که در فرامین اخلاقی کتاب‌مقدس آمده است.

2- «شریعت به‌مثابه تورات موسی و یا تمامی عهدعتیق» (3:21 قسمت دوم). تورات، کتب انبیا و مزامیر (لوقا 24:27 و 44) در مجموع، عهدعتیق را تشکیل می‌دهند. عهدعتیق بر عدالت خدا گواهی می‌دهد که از عدالت مورد مطالبه او جدا است (این عدالت در احکام اخلاقی کتاب‌مقدس آمده است). در پیدایش 15:6 نمونهٔ روشنی از عدالت خدا را می‌بینیم. «ابراهیم به خدا ایمان آورد و این برای او عدالت محسوب شد» (غلاطیان 3:6-9).

3- «شریعت به‌مثابه یك اصل.» در آیهٔ 27 شریعت به معنای اصول آمده است.

سؤال 2- (3:21-24 a). ماهیت عادل‌شمردگی یا نجات چیست؟
یادداشتها.

1- عادل‌شمردگی عدالت خداست، نه عدالت انسان (آیات 21 و 23). برخی این عدالت را عدالتی تلقی می‌کنند که از جانب خدا می‌آید. برخی دیگر چنین باور دارند که خدا بر آن مهر تأیید زده است. بعضی نیز بر این باورند که خدا آن را آشکار کرده و در دسترس انسان قرار می‌دهد و بدین‌سبب باعث عادل شمرده شدن انسان می‌شود. به هر جهت این عدالت چیزی کمتر از مالکیت الهی نیست! «عدالت خدا است» نه «انسان»! عدالت از آنِ خدا است و مطابق خصوصیات و شخصیت او است. از آنجا که متعلق به خدا است، پس خدا خود نیز باید منشاء و سرچشمهٔ آن باشد و نیز مؤید آن؛ پس خود نیز باید آن را در دسترس انسان قرار دهد. در کتاب رومیان، عدالت خدا در مقابل بی‌عدالتی انسان قرار داده شده است «همه گناه کرده‌اند و از جلال خدا قاصر مانده‌اند». هیچ انسانی نیست که بتواند با تلاش خود و یا به شکل ذاتی از جلال (عدالت) خدا بهره‌مند گردد. تمامی انسانها حالت و جایگاه کمال خود را از دست داده‌اند، خصوصیات پرجلال خدا را که عدالت و تقدس کامل است از دست داده‌اند، و در نتیجه تأئید خدا را از دست داده‌اند (22-23).
عدالت خدا نه تنها در مقابل بی‌عدالتی انسان بلکه در مقابل عدالت انسانی نیز قرار داده شده است. حتی عادل‌ترین و پارساترین انسانها نیز هرگز قادر نخواهند بود در مقابل خشم و غضب خدا که حاصل وضعیت گناه‌آلود انسان است بایستند؛ و نه هرگز قادر خواهند بود مطابق معیارهای اخلاقی کاملی که خدا برای زندگی انسان وضع نموده است زندگی کنند. پس بدین‌سان عدالت خدا نه تنها در مقابل بی‌عدالتی انسان بلکه در مقابل عدالت او نیز قرار می‌گیرد.

2- «عادل‌شمردگی در انجیل آشکار شده است» (آیهٔ 21). عهدعتیق به‌وضوع بر عدالت خدا گواهی داه بود (ر.ش. پیدایش 15:6). با ورد عیسی به این جهان، عدالت خدا از طریق موعظهٔ انجیل آشکار شد (زمان فعل بصورت ماضی نقلی آمده است) و هم اکنون نیز پیوسته از طریق موعظهٔ انجیل بر جهانیان آشکار می‌شود!

3- «عادل‌شمردگی تنها از طریق ایمان پذیرفته می‌شود» (آیهٔ 22). عدالت خدا همچون عدالت انسان نیست، بنابراین انسان برای به‌دست آوردن این عدالت، باید آن را تنها از خدا دریافت کند. انسان نمی‌تواند این عدالت را با تلاش خود به‌دست آورد و یا بخرد بلکه تنها می‌تواند آن را از خدا دریافت کند!. و این تنها از طریق ایمان آوردن به عیسی مسیح امکان‌پذیر است. واژه‌ای که در زبان یونانی به‌عنوان حرف اضافهٔ «از طریق» به‌کار رفته، به وضوح روشن می‌سازد که ایمان به معنی انجام دادن مجموعه‌ای از اعمال نیك نیست که خدا بتواند بر مبنای آن انسان را عادل بشمارد. ایمان فقط وسیله‌ای است که فرد مسیحی از طریق آن عدالت خدا را از آنِ خود می‌سازد. و این ایمان به مثابه ایمان عام یا ایمان مذهبی نیست بلکه برخورداری از ایمان خاص به عیسی مسیح است .
عدالت خدا جهان‌شمول و از آنِ تمامی انسان‌هایی است که به عیسی مسیح ایمان می‌آورند. این ایمان متعلق به هر ایماندار مسیحی است، صرف‌نظر از میزان ایمان، یا نژاد یا فرهنگ او (آیهٔ 22). از زمان ورود عیسی مسیح به این جهان، میان یهودی و غیریهودی هیچ تفاوتی وجود ندارد. راه نجات برای همه یکی است، چرا که میان وضعیت روحانی اسفناك انسان‌ها نیز هیچ تفاوتی نیست (همه گناه کرده‌اند)؛ همچنین راه نجات برای تمامی انسان‌ها یکی است (تنها به ایمان).

4- «عادل‌شمردگی هدیه‌ای است سخاوت‌مندانه از جانب خدا» (آیهٔ 24). این مهم‌ترین قسمت از تعلیم پولس در مورد آموزهٔ عادل‌شمردگی است. هیچ خصوصیت و یا عملکرد انسانی نیست که بتواند مانع و یا محرك خدا در جهت عادل‌شمردن انسان بشود. در واقع تمامی خصوصیات و عملکردهای انسانی، خدای عادل را بر آن می‌دارند که انسان را محکوم و مجازات کند. پیام شگفت‌انگیز انجیل این است که عمل فیض‌آمیز خدا ناشی از رأی و ارادهٔ آزاد و نیز شخصیت خود او است نه انسان. البته باید به‌یاد داشته باشیم که اگرچه منشاء این عمل فیض‌آمیز رأی و ارادهٔ آزاد خدا است، اما مجرای ظهور این فیض را که همانا عیسی مسیح است نادیده نمی‌شمارد. هم اوست که به‌عنوان میانجی بین خدا و انسان عمل نجات را بر صلیب به کمال رساند.

سؤال 3- (3:24 a -25 b). «مبنای عادل‌شمردگی یا نجات چیست؟»
یادداشتها. اساس عادل‌شمردگی فیض خدا است که با مرگ عیسی مسیح بر صلیب آشکار شد. فیض خدا فیضی ارزان و بی‌بها نیست که رایگان به مردمان عطا شده باشد. بلکه فیض خدا فیضی است گران‌بها که به قیمتی گزاف به مردمان عطا شده است، یعنی به قیمت خون عیسی مسیح پسر خدا. این بهای گزاف به‌گونه‌ای خاص فیض‌آمیز بودنِ عمل خدا را عیان می‌سازد. محبت خدا عدالت او را نادیده نمی‌شمارد بلکه آن را مطالبه نیز می‌کند. بنابران خدا باید انسان را مورد محبت و فیض قرار دهد بدون آنکه عدالتش را نادیده بگیرد.

1- اساس و شالودهٔ عادل‌شمردگی فدیه‌ای است که از طریق عیسی مسیح آمد (آیهٔ 24 b). خدا عیسی مسیح را به‌عنوان فدیه انسان قربانی ساخت. فدیه به معنی «بهای آزادی یك زندانی است». عیسی مسیح با مرگ خود بر صلیب بهای آزادی ما از اسارت گناهان را پرداخت (مرقس 10:45 و افسسیان 1:7). عیسی مسیح نه تنها رهایی را بدست آورد بلکه خود او تجلی و تجسم رهایی بود و

نمی‌توان او را از عمل رهای‌بخش او تفکیك ساخت. او هم رهایی و نجات، و هم منجی ما است. هر گاه که انسانی به عیسی مسیح ایمان بیاورد، عملاً و به یقین از اسارت و بردگی گناه رها خواهد شد.
عیسی مسیح واسط و میانجی این رهایی است. فیض خدا بدین معنا است که عادل‌شمردگی برای انسان رایگان است ؛ این امر برای او هیچ بهایی در بر ندارد! حال آنکه عادل‌شمردگی به‌واسطهٔ فدیهٔ مسیح به این معنی است که عادل‌شمردگی برای خدا گرانبها بود ، بهایی گزاف!

2- «اساس عادل‌شمردگی قربانی کفاره‌کنندهٔ عیسی مسیح بر صلیب است» (آیهٔ 25 a). فیض خدا عیسی مسیح را به‌عنوان قربانی کفاره‌کننده نیز مهیا ساخت. خدا عیسی را قربانی کفاره‌کنندهٔ ما ساخت. «قربانی کفاره» بدین معنا است که عیسی مسیح خشم و غضب عادلانه و مقدس خدا را که به سبب گناه افروخته شده بود فرو نشاند؛ بدین سان که گناهان را برداشت و خشم خدا را فرو نشانید.
عبارت «به خون او» بدین‌معنا نیست که در خون عیسی قدرتی جادویی نهفته است، بلکه این عبارت همواره به قربانی شدن او بر صلیب به‌عنوان کفارهٔ گناهان اشاره دارد. عیسی خون خود را بر صلیب ریخت و این نمادی شد از مرگ کفاره‌ای او (اول یوحنا 1:7). آیهٔ 25 را می‌توان به بهترین شکل چنین ترجمه کرد: «خدا با ریختن خون عیسی بر صلیب، او را به‌عنوان قربانی کفاره‌ای معین کرد که از طریق ایمان، مؤثر واقع می‌گردد».
عبارت خدا عیسی را «به‌عنوان قربانی کفاره‌ای معین کرد» می‌تواند بدین‌معنا باشد که «خدا از ازل چنین تدبیری اندیشیده بود، و یا بدین مصمم شده و چنین مقرر فرموده بود که مسیح از طریق قربانی و کفاره شدن منجی بشر باشد» (افسسیان 1:9 و 11؛ اول پطرس 1:18-20). همچنین می‌تواند بدین معنا باشد که «خدا مسیح را علناً و آشکارا برای خود به عنوان قربانی کفاره‌ای مقرر فرمود». این تعریف نیز به همان معنی است یعنی این‌که خدای پدر کسی است که خود موجبات رهایی را فراهم می‌آورد. این سخن که می‌گوید مسیح باید با مداخلهٔ خود بر خدای پدر غلبه می‌یافت، سخنی است ناصحیح و تحریفی است از حقیقت. زیرا عدالت و رحمت خدا بر صلیب مسیح به‌طور کامل با یکدیگر مصالحه و آشتی داده شدند! زیرا از آنجا که خدا قدوس است باید گناه را مجازات کند. اما از آنجا که رحیم است راهی را فراهم کرد که هم بتواند گناه را مجازات کند و هم انسان را برهاند.

سؤال 4- (3:25 26- b). «هدف عادل‌شمردگی یا نجات چیست؟»
یادداشتها. هدف عادل‌شمردگی عیان ساختن عدالت کامل خدا است. هدف عیان ساختن صفات کامل خدا است. در آیهٔ 26، عدالت خدا به معنای عدالت ذاتی خدا است، عدالتی ذاتی او که هیچ چیز نمی‌تواند به هیچ وسیله‌ای آن را خدشه‌دار سازد، و باید با عادل شمرده شدن ایمان‌داران به اثبات برسد.

1- در دوران عهدعتیق و تا پیش از مرگ مسیح ممکن بود مردمان ادعا کنند که خدا ناعادل است. بر اساس کتاب اعمال 14:16، خدا به جمیع ملل اجازه داده بود که راه خود را در پیش بگیرند. و بر اساس اعمال 17:30، خدا جهل آنان و عدم معرفتشان نسبت به خود و ارادهٔ خویش را نادیده گرفته بود. در دوران عهدعتیق خدا صبر و شکیبایی خود را از طریق گذشتن از کنار گناهان عیان می‌ساخت و مردمانی را که به سبب گناهان و شرارتشان مستحق مجازات بودند، عقوبت نرساند. و نیز ایمان‌داران خود را نیز بدون مجازات گناهانشان عادل می‌شمرد (پیدایش 15:6، مزمور 32:1-2). اما نمی‌توان صبر و شکیبایی خدا در دوران عهدعتیق را به عنوان بی‌تفاوتی او نسبت به گناه تعبیر کرد. به تعویق انداختن مجازات گناه به معنای بخشیدن آن نیست.

2- خدا در نهایت با فراهم آوردن قربانی کفاره‌ای، حتی گناهان مردمانی را نیز که در دوران عهدعتیق عادل شمرده بود، مجازات نمود (و نیز گناهان مردمانی را که در دوران آینده عادل خواهد شمرد)! حال پس از مرگ عیسی بر صلیب هیچ‌کس نمی‌تواند خدا را ناعادل بخواند! مرگ عیسی بر صلیب اساس و شالودهٔ عادل شمرده شدن انسانها چه در دوران عهدعتیق و چه در دوران عهدجدید است. مرگ عیسی بر صلیب، گواه بر عدالت خدا است، اگر چه گناهان ایمان‌دارانِ پیش از مرگ عیسی را بی‌مجازات گذاشته بود! دامنهٔ تأثیر و نفوذ فدیهٔ مرگ مسیح نه تنها تا اعصار پیشن و زمان آفرینش بلکه تا پایان جهان نیز می‌رسد. مرگ و قیام عیسی مسیح کانون عمل خدا در تاریخ بشر است! خدا ایمان‌داران را به سبب اعمال و شخصیت نیکشان عادل نمی‌شمارد، بلکه به سبب آن عملی که او در مسیح به کمال رساند! همچنین آنها را با کنار گذاردن مقتدرانهٔ مطالبات شریعت نیز عادل نمی‌شمارد. بلکه بوسیلهٔ عمل کامل رهایی‌بخش و نیابتی عیسی مسیح که از طریق آن مطالبات برحق شریعت خدا پرداخت شد! این تنها راه عادل‌شمردگی بود که می‌توانست بین عدالت خدا و نجات مصالحه برقرار کند و در عین حال گناهکاران را از رحمت و محبت و فیض بهره‌مند گرداند.

سؤال 5- (3:27-21) « نتایج عادل‌شمردگی یا نجات چیست؟»
یادداشتها.

1- «عادل‌شمردگی به ایمان، با کنار زدن هرگونه دلیلی برای فخر و مباهات، انسان را فروتن می‌سازد» (28-27). «شریعت ایمان» جایی برای فخر ومباهات از جانب انسان باقی نمی‌گذارد. کلمهٔ

«شریعت» در اینجا به معنای «اصول، نظام و نظم و انتظام امور» است. دو چیز در مقابل یکدیگر قرار داده شده‌اند که هر یك دیگری را حذف می‌کند. «نظام اموری که در آن اعمال شریعت روش عادل‌شمردگی است» بوسیلهٔ «نظام اموری که در آن ایمان روش عادل‌شمردگی است» حذف می‌شود. مبنای عادل‌شمردگی به اعمال، انسان و اعمال او است، حال آن‌که مبنای عادل‌شمردگی به ایمان، خدا و اعمال او است ! اعمال شریعت بر خود فخر و مباهات می‌کند حال آن‌که ایمان به مسیح خود را انکار می‌نماید. اعمال شریعت به دست‌آوردهای خود فخر می‌کند، در صورتی که ایمان، در تحقق عمل رهای‌بخش مسیح جلال می‌یابد. بدین‌سان شریعت یا نظام ایمان به‌طور کامل شریعت یا نظام اعمال را به‌عنوان روش عادل‌شمردگی حذف می‌کند. بنابراین در آیهٔ 28 می‌خوانیم که شخص تنها «به ایمان» عادل شمرده می‌شود.

2- عادل‌شمردگی به ایمان، صفات حقیقی خدا را به‌عنوان خدای تمامی مردم جهان معرفی می‌کند (آیات 29-30). در کتاب تثنیه 6:4 می‌خوانیم که اولین باور یهودیان این بود که تنها یك خدا وجود دارد. پس اگر تنها یك خدا وجود داشته باشد، هم خدای یهویان و هم خدای غیریهودیان است. و اگر او خدای تمامی انسان‌ها است، پس باید برای عادل‌شمردن ایشان نیز یك راه و روش داشته باشد. و این راه، راه ایمان است. او یهودیان و غیریهودیان را از طریق ایمان عادل خواهد شمارد. زمان فعل آینده در جملهٔ قبل (خواهد شمرد) تنها به آیندهٔ دور و زمان داوری نهایی اشاره نمی‌کند بلکه به عمل عادل شمرده شدن انسان توسط خدا هم در حال و هم در آینده. عبارات «به ایمان» و «از ایمان» تفاوتی با یکدیگر ندارند زیرا پولس رسول در مباحثات خود هر دو عبارت را به‌طور یکسان به‌کار می‌برد.

3- «عادل‌شمردگی به ایمان، شریعت را تأئید می‌کند» (آیهٔ 31). پولس رسول در آیهٔ 20 می‌گوید: «زیرا هیچ انسانی از اعمال شریعت عادل شمرده نمی‌شود.» و در آیهٔ 27 می‌فرماید که راه و روش انجیل ایمان است نه اعمال شریعت. و در آیهٔ 28 می‌گوید «زیرا یقین می‌دانیم که انسان بدون اعمال شریعت، محض ایمان عادل شمرده می‌شود.»
حال سؤالی که باقی است این است که «تکلیف شریعت چه می‌شود؟» آیا شریعت که به‌عنوان احکام الهی اطاعت مردمان را می‌طلبد، نَسْخ و باطل شده است؟ پولس رسول با تأکید پاسخ می‌دهد که «نه!» او که می‌دانست مردم این سؤال را مطرح خواهند کرد، بی‌وقفه بدان پاسخ می‌دهد. بحث کامل او در خصوص این عملکرد شریعت در رساله به رومیان 7:7-13 و 13:8-10 مطرح شده است.

گام 4: کاربرد
ملاحظه: کدامیك از حقایق موجود در این بخش، چیزی است که مسیحیان می‌توانند امروز آن را به‌کار ببرند؟
در میان گذاشتن و یادداشت کردن: با یکدیگر فکر کنیم و از رومیان 3:21-31 فهرستی از کاربردهای احتمالی تهیه کنیم.
ملاحظه: کدام کاربرد احتمالی را خدا می‌خواهد که شما به کاربردی شخصی برای خودتان تبدیل کنید؟
یادداشت کردن: این کاربرد شخصی را در دفترتان بنویسید. می‌توانید کاربرد شخصی‌تان را با دیگران در میان بگذارید.
(به یاد داشته باشید که در گروههای مختلف، افراد ممکن است حقایق متفاوتی را برای کاربرد شخصی انتخاب کنند، یا حتی کاربردهای متفاوتی را از یك حقیقت استخراج کنند. ذیلاً فهرستی از کاربردهای احتمالی را ارائه می‌دهیم.)

کاربردهای احتمالی
- 3:21. این حقیقت را در عهدعتیق کشف کنید که در آنجا نیز «عدالت از طریق ایمان به‌واسطهٔ فیض است.»
- 3:22. از عهدجدید کشف کنید که چرا دیگر میان یهودی و غیریهودی تفاوتی نیست.
- 3:23. به تمام زمینه‌هایی بیندیشید که در آنها انسانی طبیعی از معیار کامل و مطلق خدا کوتاه می‌آید.
- 3:27. بررسی کنید که شما چگونه می‌توانید به مسیح و کار تکمیل‌شدهٔ او برای نجات فخر کنید.
- 3:28. بررسی کنید و ببینید که آیا هنوز بر احکام خاصی از شریعت تکیه می‌کنید تا خشنودی خدا را جلب کنید.
- 3:29. اگر خدا خدای همهٔ انسانها است، چگونه می‌توانید او را به اطرافیان خود معرفی کنید؟
- 3:31. میان عملکر ایمان و عملکرد شریعت تمایزی روشن قائل شوید.

کاربردهای شخصی
- رومیان 3:24 می‌فرماید که ما برایگان به‌واسطهٔ فیض خدا عادل شمرده شده‌ایم. می‌خواهم به یاد داشته باشم که از یك سو، من نباید هیچ بهایی پرداخت کنم، اما از سوی دیگر، فراموش نکنم که عادل

شمرده شدنم بهایی گزاف در بر داشته که خدا پرداخته است. او پسر یگانه خود را به‌عنوان بهای آزادی و قربانی کفاره‌ای بجای من داد.
- رومیان 3:27 می‌گوید که روش ایمان در مسیح، روش کارهای انسانی را حذف می‌کند؛ لذا هیچکس نمی‌تواند به کارها و دستاوردهای خود فخر کند. اول قرنتیان 1:30-31 می‌فرماید که می‌توانیم فخر کنیم اما فقط در مسیح که عدالت و قدوسیت و فدیة من گردید! ما می‌توانیم فقط در مسیح و کار نجات‌بخشش برای ما فخر کنیم.

گام 5: دعا
دعا: هر یك از ما به‌نوبت در بارة یکی از حقایقی که خدا از رومیان 3:21-31 به ما آموخته است، دعا کنیم.
(نسبت به آنچه که در طول این بررسی کتاب‌مقدس آموخته‌اید، در دعا واکنش نشان دهید. تمرین کنید که فقط طی یك یا دو جمله دعا کنید. به یاد داشته باشید که افراد در گروههای مختلف، در بارة مطالب متفاوتی دعا خواهند کرد.)

5 دعا (8 دقیقه)
دعای واکنشی
در واکنش به آنچه که امروز آموختید، به‌نوبت دعاهایی کوتاه به‌حضور خدا بکنید.
یا گروه را به دسته‌های دو نفری یا سه نفری تقسیم کنید تا در واکنش به آنچه که امروز آموختید، به حضور خدا دعا کنید.

6 تکلیف (2 دقیقه)
برای جلسه بعد
(رهبر: این تکلیف را به‌صورت نوشته به اعضای گروه بدهید یا بخواهید که آن را در دفتر یادداشتشان رونویسی کنند).
- تعهد: نسبت به شاگردسازی و بنای کلیسا و موعظة ملکوت احساس تعهد کنید.
برای یك فرد یا یك گروه «رومیان 3:21-31» را موعظه کنید، یا تعلیم دهید یا بررسی نمایید.
- وقت خلوت: هر روز به اندازة نصف فصل از اول پادشاهان 3، 4، 11، 18 بخوانید. از روش حقیقت دلخواه استفاده کنید. یادداشت بردارید.
- به خاطر سپردن: آیه جدید یعنی اول پطرس 2:5 در مورد «ماهیت کلیسا» را مورد تعمق قرار دهید و حفظ کنید. 5 آیه آخری را که حفظ کردید، هر روز تکرار کنید.
- دعا: در این هفته برای یك شخص یا یك چیز مشخص دعا کنید و ببنید که خدا چه می‌کند (مزمور 5:3).
- آمادگی: مثل جشن عروی در متی 22:1-4 و مثل ضیافت در لوقا 14:15-24. از روش 6 گام برای تفسیر مَثَل‌ها استفاده کنید.
- پوشة مربوط به «موعظة ملکوت خدا» را تکمیل کنید.